

שי שמואלי
שליח לשעבר במונטווידאו (תשפ"א)

בשבת הקרובה נאמר כולנו
'חזק חזק ונתחזק!'

הפעם הקודמת שקריאה זו נשמעה
הייתה במעבר בין חומש בראשית לחומש שמות.
מעבר שסימן סיומה של תקופה אחת
ואת ראשיתה של תקופה אחרת.
תקופת הזוהר של האבות הסתיימה. בניהם הולכים ושוקעים בגלות.
העתיד לוט בערפל.
משהו הולך להשתנות.

בתקופת דמדומים
כשמרגישים אבודים
בין שלבים בחיים,
כשהפרק הקודם הסתיים
אך השלב הבא אינו ברור עדיין אנו מכריזים חזק ונתחזק.
המעבר קשה, אך אנו מבינים שהוא הכרחי לנו.
אם אנו מעוניינים לגדול ולצמוח, למרות הקושי
אנו מכריזים שיש בנו את הכוח והאמונה להמשיך קדימה.

לקראת סופה של פרשתנו,
פרשת פקודי, נאמר:
"וְלֹא יָכֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֱלֹהִים מִזְעַד
כִּי יִשָּׁכֵן עָלָיו הָעֲנָן
וְקָבוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן"
משה עומד בפתח המשכן.
אך אינו יכול להיכנס.
צעד קטן והוא בפנים,
הכי קרוב לא-לוקים.
אך הענן המכסה את אוהל מועד מונע את כניסתו פנימה.
פתיחתו של הספר הבא,
ספר ויקרא,
הוא המשכו של הרגע הזה.
"וַיִּקְרָא אֵל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵתֹל מוֹעֵד לֵאמֹר" זהו רגע קטן.

זו אינה תקופת מעבר.
רק כשאלוקים יקרא לו –
הוא יוכל להיכנס פנימה.
אל הקודש. יש רק צעד קטן לצעוד. אבל גם צעדים קטנים צריכים חיזוק.
"הקול הולך ומגיע לאוזניו,
וכל ישראל לא שומעים" (רש"י)
כמה קשה לצעוד צעד קטן
כשישנו קול שקורא רק לך
ואף אחד מלבדך אינו שומע אותו.
במעבר הזה בין פסיעה לפסיעה יאמרו השבת המונית אנשים
'חזק חזק ונתחזק'.

בתקופה כמו שלנו של מגיפה עולמית עדיין, מלחמות עולמיות, אנחנו מבינים שבשניה הדברים יכולים להשתנות, ודווקא
הרגעים הקטנים גם בעבודות ה' וגם סתם רגעים קטנים שאנו "חיים דרכם" אולי אפילו לא נותנים להם חשיבות צריכים
חיזוק, ודווקא מתוכם מקבלים המון כח להמשיך קדימה ברגעים קשים

קולו של א-לוקים קורא לנו
גם בפסיעות הקטנות של החיים.

שבת שלום

לתגובות: shaishm97@gmail.com